

Sedmá kapitola

RASMUS SE OCTL V ŠATNĚ, velké jako pokoj, plné nej-různějšího oblečení. Na polici stál vycpaný papoušek, ten by jistě stál za bližší prohlídku. Ale ne teď. Teď není čas na nějaké papoušky.

Zastavil se před zavřenými dveřmi. Bude nebezpečné je otevřít? Co je za nimi?

Pomaličku, milimetr po milimetru, dveře otevíral. Nejmenší zvuk by ho mohl prozradit, to věděl, a připadalo mu jako věčnost, než byla štěrbina ve dveřích dostatečně velká, aby se jí mohl protáhnout.

Pak stál tiše a zadržoval dech. Poslouchal a neodvažoval se pohnout, jenom bystrým zrakem pátravě přejížděl místnost, do níž vešel.

Tenhle pokoj byl taky pěkně zařízený. Stála tam polstrovaná květovaná pohovka, starodávné hodiny, které pomalu a ztěžka tikaly, v soudku rostla vysoká palma. A opravdu odtud vedly schody do přízemí.

Zdola uslyšel potlačovaný výkřik. Srdce se mu divoce roztlouklo. Ale nic ho nemohlo zastavit. Musel víc dopředu ke schodům, aby se podíval, co se tam děje.

Netrvalo dlouho a dostal se na doslech. A slyšel samé hrozné věci. Někdo v přízemí bezmocně a zoufale plakal a někdo přecházel nedočkavými kroky sem a tam. Celé to znělo děsivě. Chvillemi se rozhostilo úplné ticho. To pak slyšel jenom duté tikání hodin za sebou a připadalo mu to skoro strašidelnější než ostatní zvuky.

Krok za krokem se blížil ke schodům. Každé prkno před došlápnutím vyzkoušel, jestli nevrže, a odhodlaně postupoval vpřed. Pokaždé když dole nastalo ticho, stál bez hnutí a sotva se odvažoval dýchat, ale každého hluku, který mohl jeho vlastní plíživé kroky přehlušit, hned využil. Nakonec stanul až téměř u schodů. Leh si na podlahu a poslední kousek cesty se doplížil po břiše k zábradlí u schodiště. Teď mohl občas i vyhlédnout mezi příčkami.

Usuzoval správně. Bylo to ideální pozorovací stanoviště.

Nepřehlédl odtud sice celou místnost, ale viděl paní Hedbergovou. Seděla pořád v křesle, přesně jako předtím. Plakala. A tam... z rohu místnosti, kam nedohlédl, odtamtud vyšel chlap... dokonce dva chlapi, proboha, tady byli taky dva maskovaní muži! Ano, oba měli na obličejích černé masky a jeden měl na nohou ty boty, co před chvílí vykukovaly zpod závěsu.

V hodinách za Rasmusem to zachrčelo, a než pochopil, že se stojací hodiny chystají odbíjet, projela jím horká vlna děsu. Desetkrát těžce udeřily. Rasmus měl skoro pocit, jako by ten zvuk způsobil on, a dostal strach, že ti chlápkové s černými škraboškami vyběhnou nahoru po schodech a umlčí jeho i hodiny.

„Ne, do šifonéru ne!“

Dole zanaříkala paní Hedbergová. Nikdo jí neodpověděl. Chlap u prádelníku, ten s těmi botami, začal vytahovat zásuvky a mlčky a chladnokrevně se v nich přehraboval.

Právě v tom okamžiku Rasmus ucítil, jak se hned vedle něj něco pohnulo, někdo se přiblížil zezadu! Chtěl vykřiknout zděšením, chtěl umřít, tolik se bál...

ale uviděl jen maličké černé kotě, které se mu třelo o nohu. Kořata měl moc rád. Ale ne teď. Zrovna teď si to černé mrně moc hlazení a předení neužije. Pokusil se koťátko zahnat, jemně je nohou odsunul, ale zvířátko bylo umíněné. Konečně se objevil někdo, s kým se mohlo mazlit a příst u něj, a přesně na to mělo chuť. Maličko poskočilo po kočičím způsobu a přistálo znovu u Rasmuse, až u jeho obličejce. Začalo se otírat o jemnou chlapeckou tvář, kroutilo se a svíjelo, nadšeně předlo a ocásek strčilo Rasmusovi přímo do ucha.

Rasmus si zoufal. Jak to, že kočky nevnímají, že se v jejich domě děje něco nebezpečného, mňoukají a mazlí se, zatímco jejich panička pláče a je k smrti vystrašená! Rozhodným pohybem kotě odstrčil a zapudil je trochu tvrději než poprvé. Kotě sebou smýklo po podlaze. Pak se zastavilo na místě a opovržlivě se na Rasmuse podívalo. Zdvihlo se, ocas pyšně vztyčilo vzhůru a odplulo pryč. Nebude se přece nikomu vnucovat.

Paní Hedbergová teď naříkala ještě víc.

„Ne, ne, náhrdelník ne,“ žadonila. „Můžete si vzít všechno, ale náhrdelník ne! Musí ho dostat moje dcera v Americe!“

Člověk u prádelníku klidně prohlížel šperk, zlatý řetěz mu klouzal mezi prsty. Jako by paní Hedbergovou ani neslyšel. Strčil náhrdelník do kapsy a pokračoval v hledání. Ten druhý stál beze slova u dveří. Teď Rasmus jasně viděl, že má v ruce pistoli, a tu drží namířenou na paní Hedbergovou a na Annu-Stinu. Vypadalo to jako výjev ze zlého snu. Rasmusovy ruce se v hrůze pevně chytily přiček zábradlí.